

- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami poniesionymi przed Sądem;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami poniesionymi w niniejszym postępowaniu;
- przyznanie skarżącym wszelkich innych dodatkowych środków naprawczych uznanych za właściwe pod względem prawnym.

Zarzuty i główne argumenty

1. W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnoszą, że doszło do naruszenia skutecznej ochrony prawnej, zapisanej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej odczytywanym w związku z art. 126 regulaminu postępowania przed Sądem, oraz że Sąd nie dochował obowiązku uzasadnienia, ponieważ przeinaczył przedmiot skargi, przyjmując, że przedmiot ten odpowiadał „obowiązкови poddania się szczepieniu”, jak wskazano w pkt 4, 8, 7, 9, 10, 11 zaskarżonego postanowienia. W konsekwencji zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu prawa wywodzonym z braku ważnej podstawy zaskarżonej decyzji.
2. W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnoszą, że doszło do naruszenia skutecznej ochrony prawnej, zapisanej w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 263 TFUE i art. 19 TUE. i twierdzą, że Sąd nie zinterpretował prawidłowo argumentów poniesionych przez nich w pierwszej instancji. Nikt nie zaprzecza, że art. 263 akapit czwarty TFUE rozszerzył prawo skargi osób fizycznych i prawnych. Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd w sposób bardzo zawężający zinterpretował art. 263 akapit czwarty TFUE i pominął wymogi skutecznej ochrony prawnej.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2023 r. – Królestwo Danii/Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-19/23)

(2023/C 104/22)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Danii (przedstawiciele: C. Maertens, M.P. Brøchner Jespersen i J. Farver Kronborg, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041⁽¹⁾ z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej; oraz
- stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2041 z dnia 19 października 2022 r. w sprawie adekwatnych wynagrodzeń minimalnych w Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego żądania głównego strona skarżąca podnosi w pierwszej kolejności, że, przyjmując zaskarżoną dyrektywę, pozwane instytucje uchybiły zasadzie kompetencji powierzonych i działały z naruszeniem art. 153 ust. 5 TFUE. Zaskarżona dyrektywa stanowi bezpośrednią ingerencję w określanie wysokości wynagrodzeń w państwach członkowskich i dotyczy prawa do zrzeszania się, które to dziedziny zgodnie z art. 153 ust. 5 TFUE nie należą do kompetencji prawodawcy Unii.

Na poparcie swojego żądania głównego strona skarżąca podnosi w drugiej kolejności, że zaskarżona dyrektywa nie mogła zostać skutecznie przyjęta na podstawie art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE. Wynika to z faktu, że dyrektywa ta realizuje zarówno cel określony w art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE, jak i ten określony w art. 153 ust. 1 lit. f) TFUE. Drugi z tych celów nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pierwszego i wiąże się z zastosowaniem procedury decyzyjnej odmiennie od tej, która została zastosowana przy przyjęciu zaskarżonej dyrektywy zgodnie z art. 153 ust. 2 TFUE. Te dwie procedury decyzyjne nie są ze sobą tożsame, ponieważ, w przeciwieństwie do art. 153 ust. 1 lit. b) TFUE, przyjęcie aktów prawnych na podstawie art. 153 ust. 1 lit. f) TFUE wymaga jednomyślności przewidzianej w art. 153 ust. 2 TFUE.

Na poparcie swoich żądań ewentualnych strona skarżąca podnosi, że, przyjmując art. 4 ust. 1 lit. d) oraz art. 4 ust. 2 zaskarżonej dyrektywy, pozwane instytucje uchybiły zasadzie kompetencji powierzonych i działały z naruszeniem art. 153 ust. 5 TFUE. Przepisy te bezpośrednio stanowią bezpośrednią ingerencję w określanie wysokości wynagrodzeń w państwach członkowskich i dotyczy prawa do zrzeszania się, które to dziedziny zgodnie z art. 153 ust. 5 TFUE nie należą do kompetencji przewodawcy Unii.

(¹) Dz.U. 2022, L 275, s. 33.

Odwwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 listopada 2022 r. w sprawie T-586/22, Heidmann / Parlament i Rada, wniesione w dniu 28 stycznia 2023 r. przez Thomasa Heidmanna

(Sprawa C-43/23 P)

(2023/C 104/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Thomas Heidmann (przedstawiciel: S. Manna, avocate)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o uchylenie w całości postanowienia w sprawie T-586/22 wydanego w dniu 18 listopada 2022 r. ze względu na szereg naruszeń prawa popełnionych przez Sąd Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi pięć zarzutów.

Zarzut pierwszy dotyczy błędu popełnionego przez Sąd Unii Europejskiej poprzez przeinaczenie zarzutów podniesionych przez T. Heidmanna. Sąd orzekł w przedmiocie jego sprawy tak, jakby T. Heidmann powoływał się na swobodę przepływu w Unii, podczas gdy jego skarga była oparta na prawie do zdrowia i do życia.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do przesłanki, zgodnie z którą skutki zaskarżonego rozporządzenia mają dotyczyć bezpośrednio sytuacji prawnej skarżącego. Sąd orzekł, że zaskarżone rozporządzenia nie wywoływały skutku względem sytuacji prawnej skarżącego z tego względu, że ograniczały się do ustanowienia ram technicznych.

Choć rozporządzenie (UE) 2022/1034 ustanawia ramy techniczne, wywołuje bezpośrednio skutki względem sytuacji prawnej skarżącego i każdego obywatela Unii pragnącego korzystać z unijnego cyfrowego zaświadczenia COVID.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do przesłanki związanej z zakresem uznania przysługującego adresatom zaskarżonego aktu. Sąd orzekł, że zaskarżone rozporządzenia ograniczają się do ustanowienia ram technicznych, których stosowanie jest objęte zakresem uznania państw członkowskich, co stoi na przeszkodzie uznaniu, że owe rozporządzenia podlegają automatycznemu zastosowaniu.